ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-ЖА JULIANE KOKOTT
представено на 18 септември 2007 година [1]

I — Въведение

1. С присъединяването на десет нови държави-членки към ЕС на 1 май 2004 г. съществуващото общностно право — достиженията на общностното право т.е. acquis communautaire — започна да действа и по отношение на тези държави. Въпреки това големи части от достиженията на общностното право бяха публикувани със значително закъснение на деветте нови официални езика в *Официален вестник на Европейския съюз*. Тъй като след присъединяването на Чешката република, но преди публикуване на основните разпоредби на общностното митническо право в Специалното издание на *Официален вестник* на чешки език, дружество Skoma-Lux sro (наричано по-нататък „Skoma-Lux“) било нарушило тези разпоредби, чешките митнически органи наложили санкции. Сега Съдът трябва да изясни доколко подобни разпоредби могат да бъдат противопоставени на субект на частното право преди публикуването им на неговия език.

1 — Език на оригиналния текст: немски.

II — Правна уредба

2. Публикуването на актове на вторичното общностно право е уредено принципно в член 254 ЕО. Относимият към настоящия случай параграф 2 гласи:

„Регламентите на Съвета и на Комисията, а също така директивите на тези институции, адресирани до всички държави-членки, се публикуват в *Официален вестник на Европейския съюз*. Те влизат в сила на датата, посочена в тях, или при липса на такава дата, на двадесетия ден, следващ този на тяхното публикуване.“

3. Член 4 от Регламент № 1 на Съвета от 15 април 1958 година относно определя-

нето на езиковия режим на Европейската икономическа общност [2] гласи:

„Регламентите и другите общи текстове с всеобщо приложение се изготвят на двадесетте официални езика“.

4. Член 2 от Акта относно условията за присъединяване към Европейския съюз на Чешката република, Република Естония, Република Кипър, Република Латвия, Република Литва, Република Унгария, Република Малта, Република Полша, Република Словения и Словашката република и промените в учредителните договори на ЕС [3] (наричан по-нататък „Акт относно условията за присъединяване“) предвижда от датата на присъединяване 1 май 2004 г. общностното право да започне да действа в новите държави-членки:

„От датата на присъединяване разпоредбите на Учредителните договори и актовете, приети от институциите и от Европейската централна банка преди присъединяването, са задължителни за новите държави-членки и се прилагат в тези държави при условията, предвидени в посочените договори и в настоящия акт.“

5. Член 58 от Акта за присъединяване урежда езиковия режим и публикуването:

„Текстовете на актовете на институциите и на Европейската централна банка, приети преди присъединяването от Съвета, Комисията или Европейската централна банка и изготвени на чешки, естонски, латвийски, литовски, малтийски, полски, словашки, словенски и унгарски език от датата на присъединяването са автентични при същите условия като текстовете, изготвени на настоящите единадесет езици. Те се публикуват в *Официален вестник на Европейския съюз*, ако текстовете на настоящите езици също са били публикувани по този начин.“

6. Непосредствено след присъединяването на десетте нови държави-членки на 1 май 2004 г. в няколко издания на *Официален вестник* [4] е публикувано съобщение.

2 — ОВ 17, 1958 г., стр. 385/58; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 1, стр. 3. Регламент, съответно изменен с Акта относно условията за присъединяване.

3 — ОВ L 236, 2003 г., стр. 33.

4 — ОВ L 169—174, 2004 г., съответно третата корица, наричано по-нататък „съобщение за читателите“.

В изданието на хартиен носител и в изданието на CD-Rom съобщението е със следния текст:

„Съобщение до читателите

Публикува се Специално издание на *Официален вестник на Европейския съюз* с текстовете на приетите преди присъединяването правни актове на институциите и на Европейската централна банка на естонски, латвийски, литовски, малтийски, полски, словашки, словенски, чешки и унгарски език. Томовете на това издание ще се публикуват последователно в периода от 1 май 2004 г. до края на 2004 г.

Поради това до публикуването на тези томове електронната версия на текстовете е на разположение в EUR-Lex.

Интернет адресът на EUR-Lex е: http://europa.eu.int/eur-lex/bg/accession.html.“

7. В съответните интернет издания на Официален вестник на Европейския съюз в EUR-Lex се публикува обаче друг текст на чешки език, който на 25 юни 2007 г. все още е бил достъпен, но до 1 август 2007 г. е бил заменен с посочения по-горе текст на чешки език. Този текст е със заглавие „Oznámení Komise“, т.е. „Известие на Комисията“, и съдържа допълнително изречение във втория параграф:

„Ta po nezbytnou dobu představuje zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie* podle článku 58 aktu o přistoupení z roku 2003.“

В съответствие с това до публикуването на Специалното издание на *Официален вестник на Европейския съюз* публикацията в EUR-Lex представлява публикация по смисъла на член 58 от Акта относно условията за присъединяване [5].

8. В главното производство става дума за член 199, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли

5 — В своята статия „The binding force of Babel“, *EUI Working Papers Law* 2007/06, S. 11 (= *European law reporter* 2007, 110 [114]), Michal Bobek също цитира превод на това изречение на английски език („[…] and will in the meantime constitute publication in the Official Journal of the European Union for the purposes of Article 58 of the 2003 Act of Accession“). На зададен въпрос по време на заседанието Комисията не оспори съществуването на това изречение. То обаче не се установява нито в изданията на хартиен носител на *Официален вестник* на френски, английски и немски език, нито в изданието му на CD-ROM на чешки език, нито в достъпните към момента на изготвяне на това заключение интернет издания на *Официален вестник*.

2003 година[6] за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Общността:

„Без да се изключва възможното прилагане на наказателни разпоредби, подаването в митническото учреждение на декларация, подписана от декларатора или неговия представител, го прави отговорен по действащите разпоредби за:

— верността на сведенията, дадени в декларацията,

— автентичността на приложените документи и

— спазването на всички задължения, свързани с пропускането на съответните стоки в съответния митнически режим.“

9. Според представено от Комисията съобщение на Службата за официални публикации на Европейските общности тази правна разпоредба е била публикувана на 27 август 2004 г. в Специалното издание на *Официален вестник* на чешки език в първоначалната ѝ редакция, която продължава да действа и занапред, без да бъде променяна в основната си част.

III — Фактите и преюдициалното запитване

10. Жалбоподателят в главното производство — Skoma-Lux, осъществява внос и търговия с вино в Чешката република. Чешката митническа администрация му посочва като нарушение, че различни, подадени от него през периода между 11 март 2004 г. и 20 май 2004 г. митнически декларации за внос на вино са с неточно съдържание, тъй като виното въпреки съответните указания на митническите органи е класифицирано на погрешна позиция от Комбинираната номенклатура. Затова митническата администрация налага глоба на Skoma-Lux. Твърдяното митническо нарушение се изразявало в нарушение на разпоредби на чешкия закон за митниците и на член 199, параграф 1 от Регламент № 2454/93 — предмет на настоящото производство.

11. Skoma-Lux подава жалба срещу глобата и поддържа в частност, че член 199, параграф 1 от Регламент № 2454/93 към спорната дата още не е бил публикуван редовно на чешки език в *Официален вестник на Европейския съюз*.

6 — ОВ L 253, стр. 1. Регламент, съответно изменен с Регламент (ЕО) № 2286/2003 на Комисията от 18 декември 2003 г. за изменение на Регламент (ЕИО) № 2454/93 за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 343, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 16, стр 71).

12. При тези обстоятелства Krajský soud Ostrava (Окръжен съд Острава) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1. Трябва ли член 58 от Акта относно условията за присъединяване на Чешката република, Република Естония, Република Кипър, Република Латвия, Република Литва, Република Унгария, Република Малта, Република Полша, Република Словения и Словашката република и промените в учредителните договори на ЕС, по силата на който считано от 1 май 2004 г. Чешката република става държава — членка на Европейския съюз, да се тълкува в смисъл, че дадена държава-членка може да прилага спрямо частноправни субекти регламент, който към момента на прилагането му не е редовно публикуван в *Официален вестник на Европейския съюз* на езика на съответната държава-членка?

2. При отрицателен отговор на първия въпрос неприложимостта на разглеждания регламент спрямо частноправните субекти отнася ли се до тълкуването или пък до действителността на общностното право по смисъла на член 234 ЕО?

3. При положение че Съдът стигне до извода, че преюдициалният въпрос се отнася до действителността на общностен акт по смисъла на Решение от 22 октомври 1987 г. по дело Foto-Frost (314/85, Recueil, стр. 4199), недействителен ли е Регламент № 2454/93 по отношение на жалбоподателя в рамките на спора с чешките митнически органи поради липсата на редовна публикация в *Официален вестник на Европейския съюз* съгласно член 58 от Акта относно условията за присъединяване?“

13. В писмената фаза на производството участват Skoma-Lux, Чешката република, Република Естония, Република Латвия, Република Полша, Кралство Швеция и Комисията, а в устната фаза на производството Skoma-Lux и Република Естония не участват, но в допълнение към останалите участници, посочени по-горе, се включва Словашката република.

IV — Правни съображения

14. Преюдициалното запитване е насочено в основата си към последиците от липсващата публикация на общностен регламент на определени официални езици.

15. С първия въпрос следва да се изясни дали държава-членка може да противопоставя на гражданин на Европейския съюз общностен регламент, преди той да е публикуван на съответния официален език в *Официален вестник на Европейския съюз*.

16. Вторият и третият въпрос произтичат от обстоятелството, че само Съдът може да установява недействителност на актове на вторичното право [7]. Ако липсата на редовна публикация на определени официални езици би породила — вероятно временна и ограничена върху определени държави-членки — недействителност на общностното право, то това, строго погледнато, би трябвало във всеки отделен случай да се установява изрично от Съда.

17. Тъй като въпросът за действителността на правни актове, които още не са публикувани на всички официални езици в *Официален вестник*, предхожда въпроса за тяхната противопоставимост на отделни граждани на Европейския съюз, се препоръчва първо да се отговори на втория и евентуално на третия преюдициален въпрос.

А — *По втория преюдициален въпрос*

18. За да се отговори на този въпрос, трябва да се изследва значението на публикуването на един правен акт на официалния език на съответната държава-членка.

19. От член 2, първа част от изречението от Акта относно условията за присъединяване следва, че обвързващото действие на съществуващата общностна правна уредба по отношение на новите държави-членки не зависи от това дали тя вече е била редовно публикувана на техните езици. Следователно действащите правни актове стават безусловно задължителни за новите държави-членки от датата на тяхното присъединяване. До този извод стигат също Комисията и участващите в производството държави-членки, които отчасти извеждат обвързващо действие и от член 10 ЕО.

20. Следва да се прави разлика между задължителната сила *за* новите държави-членки и действието на общностната правна уредба *в* тези държави. Съгласно член 2, втора част от изречението от Акта относно условията за присъединяване съществуващите правни актове нямат автоматично еднакво действие в новите държави-членки, а действат само съгласно разпоредбите на Учредителните договори и Акта относно условията за присъединяване. Под „действие“ в новите държави-членки следва да се разбира в частност противопоставимостта на частноправни субекти.

21. Член 58, второ изречение от Акта относно условията за присъединяване съдържа задължение за публикуване. Съгласно тази уредба преводите на правните актове на новите официални езици се публикуват в *Официален вестник на*

7 — Решение по дело Foto-Frost, посочено по-горе, (точка 15 и сл.) и Решение от 6 декември 2005 г. по дело Gaston Schul Douane-expediteur (C-461/03, Recueil, стр. I-10513, точка 17).

Европейския съюз, доколкото текстовете на правните актове на приетите преди това официални езици са били публикувани по този начин. Публикуването в *Официален вестник* дава възможност на заинтересованите лица да се запознават със съдържанието на отнасящите се за тях разпоредби на общностното право и да ги спазват. След публикуване на правните актове никой не може да се позовава на непознаване на съдържанието на *Официален вестник* [8].

22. Това е изяснено и по отношение на езиците на новите държави-членки в член 58, първо изречение от Акта относно условията за присъединяване. В съответствие с разпоредбата на този член текстовете на тези езици имат обвързващо действие, както текстовете на езиците на старите държави-членки. Следователно те също трябва да бъдат публикувани в *Официален вестник*.

23. С това обаче още не могат да се определят последиците от липсата на подобна публикация.

24. В този смисъл би могло да се приеме схващането на генерален адвокат Lenz, че елементарна предпоставка за противопоставимост на правни актове на субект на частното право е тяхното *конститутивно* публикуване в официален орган за публикации [9]. Понятието „конститутивно публикуване“ се опира на германското конституционно право, според което обнародването на един закон е неразделна част от законодателния процес [10]. Един закон не съществувал, преди да бъде обнародван. Принципът на правовата държава изисквал публикуване в официален орган, който да даде възможност на обществеността да се запознае по надежден начин с действащата правна уредба [11].

25. Подобен резултат би се получил, ако Съдът приложи по отношение на публикуването на правни актове с общо действие Решението по дело Hoechst/Комисия относно уведомяване на адресата за решение. Според това решение при огласяването на правен акт, както и при всяко друго съществено изискване за форма, важи правилото, че ако той е дълбоко и очевидно погрешен, това води до несъществуване на оспореното действие [12] или се нарушават съществени формални предписания, което може да има за последица обявяването на това действие за нищожно [13]. Това решение се намира в

8 — Решения от 12 юли 1989 г. по дело Friedrich Binder (161/88, Recueil, стр. 2415, точка 19) и Решение от 26 ноември 1998 г. по дело Covita (C-370/96, Recueil, стр. I-7711, точка 26). В Решение от 15 май 1986 г. по дело Oryzomyli Kavallas/Комисия (160/84, Recueil, стр. 1633, точка 15 и сл. и точка 19) наистина се приема, че няколко месеца след присъединяването на Гърция държавните органи и стопанските субекти там не е трябвало непременно да познават съдържанието на *Официален вестник*. За разлика от това, което поддържа полското правителство, от акта по онова дело произтича, че съответният правен акт към момента на спора е бил вече публикуван в Специалното издание на *Официален вестник* на гръцки език, по сведения на Комисията още в деня, предхождащ присъединяването на Гърция.

9 — Точка 64 от заключение от 9 февруари 1994 г. по дело Faccini Dori Решение от 14 юли 1994 г., Recueil, стр. I-3325, № 65).

10 — Вж. член 82 от германския Основен закон и решенията на Bundesverfassungsgericht [Федералния конституционен съд] от 19 март 1958 г. (2 BvL 38/56, BVerfGE 7, 330 [337]) и от 8 юли 1976 г. (1 BvL 19 und 20/75, 1 BvR 148/75, BVerfGE 42, 263 [283]).

11 — Решение на Bundesverfassungsgericht от 22 февруари 1994 г., осмо решение в областта на радиоразпръскването (1 BvL 30/88, BVerfGE 90, 60 [86]).

12 — Вж. Решение от 15 юни 1994 г. по дело Комисия/BASF и др. (C-137/92 P, Recueil, стр. I-2555, точка 48 и сл.).

13 — Решение от 8 юли 1999 г. по дело Hoechst/Комисия (C-227/92 P, Recueil, стр. I-4443, точка 72).

противоречие с по-старо решение по дело ICI/Комисия. Според последното нередностите при връчване не засягат самото решение, следователно не накърняват и неговата законосъобразност [14].

26. Тук можем да оставим настрана въпроса кое от двете решения трябва да се съблюдава по отношение на противопоставимостта на субект на частното право. Да се поставя действителността на правни актове с общо действие в зависимост от точната им публикация на всички езици, би изложило тяхната действителност на несъразмерен риск.

27. Общността трябва да публикува тези актове съгласно член 4 от Регламент № 1 на всички официални езици. Затова рискът от грешки е значително по-голям, отколкото ако тези актове се публикуват само на един език. Освен това тези грешки не биха станали очевидни веднага, тъй като повечето ползватели правят справки в документи, публикувани само на собствения им официален език.

28. Като най-съществен пример с практическо значение по отношение на такива опасности могат вероятно да се посочат разликите между преводите на различните езици. Допуснати грешки при превода на оригиналния текст могат да представят в невярна светлина както волята на общностните институции, така и да окажат влияние върху надеждността на публикацията.

29. Наистина участниците в процеса на вземане на решение са задължени да гарантират съответствието на определящия за тях превод с останалите езикови редакции в рамките на законодателната процедура. Това се извършва най-вече в Съвета, където държавите-членки участват активно във финализирането на преводите [15]. Затова последствията от разликите в превода върху формирането на политическата воля не оправдава по принцип отмяната на правни актове.

30. Последиците за правните субекти, произтичащи от разликите в превода, не са дали на Съда обаче повод за отмяна на правни актове. В постоянната си практика той по-скоро подчертава необходимостта от еднакво тълкуване на текстовете на различни езици в интерес на

14 — Решение от 14 юли 1972 г. по дело Imperial Chemical Industries/Комисия (48/69, Recueil, стр. 619, точки 39 и 43).

15 — Тази дейност се извършва от експертна група по правни и езикови въпроси, в която участват и представители на държавите-членки; вж. каченатa публикация CM 2647/07 от 27 юли 2007 г. (http://register.consilium.europa.eu/pdf/en/07/cm02/cm02647.en07.pdf).

действителността на общностното право. При противоречия между текстовете на разпоредби на различни езици тълкуването им трябва да се извършва съобразно общата структура и предназначението на правната уредба, към която те спадат [16]. В резултат на това определени езикови редакции могат да се наложат над други [17].

31. По същия начин и при въпроси, отнасящи се до публикуването по принцип, Съдът не поставя под съмнение действието на съответния правен акт.

32. Има редица случаи, при които Съдът е извел права на турски работници от разпоредбите на Решение на Съвета по асоцииране ЕИО/Турция № 1/80 от 19 септември 1980 г. относно развиване на асоциирането [18]. Това решение не беше публикувано в *Официален вестник*. В тази връзка Съдът установява, че макар липсата на публикация да може да се противопостави на задълженията на субект на частното право, тя обаче не му отнема възможността да се позовава пред орган на публична власт на правата, които му се признават с решението [19]. Тъй като по този начин субектът на частното право може да се позовава — поне спрямо държавата — и на непубликувани общностноправни актове, публикуването им не е условие за тяхната действителност.

33. Така на втория преюдициален въпрос следва да се отговори, че липсата на публикация на даден регламент на определени официални езици не поставя под въпрос неговата действителност. Затова сама по себе си тя не поражда задължение за съда, който е сезиран с делото, да отправя преюдициален въпрос.

Б — *По третия преюдициален въпрос*

34. В светлината на отговора на втория преюдициален въпрос отговорът на третия преюдициален въпрос е излишен.

В — *По първия преюдициален въпрос*

35. Дори и действителността на даден регламент да не се поставя под въпрос

16 — Вж. например Решение на Съда от 12 ноември 1969 г. по дело Stauder (29/69, Recueil, стр. 419, точка 3), Решение от 23 ноември 2006 г. по дело ZVK (C-300/05, Recueil, стр. I-11169, точка 16) и Решение от 14 юни 2007 г. по дело Euro Tex (C-56/06, Сборник, стр. I-4895, точка 27).

17 — Вж. Решение от 3 март 1977 г. по дело North Kerry Milk Products (80/76, Recueil, стр. 425, точка 11), Решение от 17 октомври 1996 г. по дело Lubella (C-64/95, Recueil, стр. I-5105, точка 18) и Решение по дело ZVK (посочено в бележка под линия 16, точка 22).

18 — Вж. Решение от 16 февруари 2006 г. по дело Torun (C-502/04, Recueil, стр. I-1563), Решение от 26 октомври 2006 г. по дело Güzeli (C-4/05, Recueil, стр. I-10279) и Решение от 18 юли 2007 г. по дело Derin (C-325/05, Сборник, стр. I-6495), както и моето заключение от 18 юли 2007 г. по дело Payir (C-294/06, все още висящо пред Съда).

19 — Решение от 20 септември 1990 г. по дело Sevince (C-192/89, Recueil, стр. I-3461, точка 24).

поради липсваща публикация в *Официален вестник на Европейския съюз*, от това не следва, че тя би могла да се противопостави на субект на частното право. Както вече беше споменато, Съдът по-скоро се е съобразявал с принципа за правна сигурност, когато става дума за вменяване на задължения на частноправни субекти.

1. По противопоставимостта на частноправни субекти

36. През 1979 г. Съдът подчертава, че според един основен принцип на общностния правов ред правен акт на орган на публична власт не може да се противопоставя на гражданите, преди те да получат възможност да се запознаят с него [20]. Според повелята за правна сигурност дадена правна уредба трябва да даде възможност на частноправните субекти да определят точно обхвата на възложените им с нея задължения [21]. Тази повеля за правна сигурност действа с особена сила при разпоредби, които може да имат финансови последици [22].

37. Би могло да се приеме, че публикуването на част от официалните езици открива достатъчна възможност за запознаване. Въпреки това Съдът отхвърля въвеждането на общ принцип в общностното право, който би обосновал правото на всеки гражданин всичко, което би могло да засегне неговите интереси, при всички обстоятелства да бъде изготвяно на неговия език [23].

38. Във връзка с правните разпоредби с общо действие, обосноваващи задължения на частноправните субекти, т.е. основно регламентите, Съдът основателно отхвърля ограничаване на езиковата равнопоставеност. Той установява в решението си, че субектът на частното право трябва да се запознае със съдържанието на *Официален вестник*, едва когато съответният брой стане действително достъпен на неговия език [24].

39. По подобен начин в решенията си относно защитените означения за произход „Prosciutto di Parma“ (пармска шунка) и „Grana Padano“ (много твърдо сирене от Северна Италия) Съдът приема, че на икономическите оператори не могат да бъдат противопоставени определени условия за използване на тези означения, тъй като не са им били предоставени за запознаване чрез подходяща публикация

20 — Решение на Съда от 25 януари 1979 г. по дело Racke (98/78, Recueil, стр. 69, точка 15) и Решение по дело Weingut Decker (99/78, Recueil, стр. 101, точка 3).

21 — Решение на Съда от 15 декември 1987 г. по дело Дания/Комисия (348/85, Recueil, стр. 5225, точка 19), Решение от 1 октомври 1998 г. по дело Обединеното кралство/Комисия (C-209/96, Recueil, стр. I-5655, точка 35), Решение от 14 декември 2000 г. по дело Германия/Комисия (C-245/97, Recueil, стр. I-11261, точка 72), Решение от 20 май 2003 г. по дело Ravil (C-469/00, Recueil, стр. I-5053, точка 93) и Решение по дело Consorzio del Prosciutto di Parma und Salumificio S. Rita (C-108/01, Recueil, стр. I-5121, точка 89).

22 — Решение на Съда от 15 декември 1987 г. по дело Нидерландия/Комисия (326/85, Recueil, стр. 5091, точка 24), Решение от 16 март 2006 г. по дело Emsland-Stärke (C-94/05, Recueil, стр. I-2619, точка 43), Решение от 26 октомври 2006 г. по дело Koninklijke Coöperatie Cosun (C-248/04, Recueil, стр. I-10211, точка 79) и Решение от 21 юни 2007 г. по дело Stichting ROM-projecten (C-158/06, Сборник, стр. I-5103, точка 26).

23 — Решение от 9 септември 2003 г. по дело Kik/СХВП (C-361/01 P, Recueil, стр. I-8283, точка 82).

24 — Решение на Съда по дело Covita (посочено в бележка под линия 8, точка 27) и Решение от 8 ноември 2001 г. по дело Silos (C-228/99, Recueil, стр. I-8401, точка 15), съответно при позоваване на Решение по дело Racke (посочено в бележка под линия 20, точка 15), в което обаче не се споменава изрично аспектът за отделната езикова версия.

на общностната правна уредба [25]. Съдът не прима предложението на генералния адвокат Alber [26], според което било достатъчно засегнатите лица да могат да получат от Комисията информация относно спецификацията.

40. В случая става дума за това, че съответните означения за нарязана шунка, настъргано сирене, както и за опаковани продукти могат да се използват само тогава, когато продуктите са нарязани, настъргани или опаковани в района, в който са произведени. По дело Prosciutto di Parma тези спецификации били на разположение само на италиански език и затова не можело да бъдат противопоставени на засегнатите икономически оператори в Обединеното кралство [27].

41. Както Латвия основателно подчертава, друг резултат, а именно отказ от публикация на езика на субекта на частното право, би влязъл в противоречие с член 21, параграф 3 ЕО. Съгласно разпоредбата на този член органите и определени институции на ЕС трябва да водят кореспонденция с гражданите на ЕС на един от посочените в член 314 ЕО езици [28]. Ако трябва обаче да се води кореспонденция с необвързващ характер на един официален език по избор на гражданина на ЕС, то на него могат да му бъдат противопоставени само задълженията, които са огласени на неговия официален език [29].

42. Обвързването с разпоредби, които са публикувани само на други езици, както Латвия също изтъква, би поставило този гражданин в неравностойно положение спрямо другите граждани на ЕС, които могат да се информират надеждно за задълженията си на своя собствен език. Именно това неравностойно положение се изключва чрез член 58, първо изречение от Акта относно условията за присъединяване, който предвижда текстовете на новите езици да имат задължителна сила при същите условия, както текстовете на езиците на старите държави-членки. Следователно би било несъвместимо обвързващото действие на текстовете на различни езици да се поставя в зависимост от различни изисквания по отношение на тяхното огласяване.

43. По този начин от член 2, втора част от изречението от Акта относно условията за присъединяване следва, че съгласно член 58, второ изречение от него регламентите на общността принципно могат да се противопоставят на гражданите в

25 — Вж. Решение по дело Prosciutto di Parma (точка 95 и сл.) и Решение по дело Ravil (точка 99 и сл), посочени в бележка под линия 21.

26 — Заключение от 25 април 2002 г. по дело Consorzio del Prosciutto di Parma и Salumificio S. Rita, довело до постановяване на решение (C-108/01, Recueil, стр. I-5121, точка 125 и сл.).

27 — Решение по дело Prosciutto di Parma и Salumificio S. Rita, посочено по-горе (точка 98).

28 — Решение по дело Kik/СХВП, посочено по-горе (точка 83).

29 — Вж. Решение от 15 юли 1970 г. по дело ACF Chemiefarma/Комисия (41/69, Recueil, стр. 661, точки 48—52).

новите държави-членки едва след като са били редовно публикувани на техните официални езици.

2. По редовното публикуване

44. В светлината на досегашното проучване сега трябва да се изясни дали член 199, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 е бил редовно огласен.

45. Съгласно член 58, второ изречение от Акта относно условията за присъединяване, както и съгласно член 254, параграф 1, първо изречение и параграф 2 ЕО, за редовно огласяване се приема публикацията в *Официален вестник*. В настоящия случай тази публикация е извършена дълго време след послужилите като повод за налагане на санкции митнически декларации под формата на Специално издание на *Официален вестник*. Следователно тя не дава основание съответните разпоредби да се противопоставят на Skoma-Lux.

46. Някои участници в производството, и в частност Комисията, посочват, че редактиран от Съвета и Комисията превод на въпросния правен акт на чешки език е бил публикуван в Интернет още преди присъединяването на Чешката република към ЕС на безплатния уебсайт EUR-Lex на Службата за официални публикации на Европейските общности. Затова всяко заинтересовано лице имало възможност да се информира за въпросната правна уредба.

47. В някои издания на *Официален вестник* е публикувано дори „съобщение до читателите“, в което между другото се казва, че публикацията в Интернет заменяла публикацията по смисъла на член 58 от Акта относно условията за присъединяване до публикуването на Специалното издание на *Официален вестник*. Това изречение се е съдържало още на 25 юни 2007 г. в интернет публикацията на *Официален вестник* L 169 от 1 май 2004 г. на чешки език [30].

48. Това съобщение не може да води до признаване на посочената форма на предоставяне на текстове на правни уредби за редовна публикация. То е лишено от всякакво правно основание. По това то се отличава от едно съобщение за възможните последици от неуведомяване на Комисията за държавни помощи, на което Съдът редовно се позовава [31] с цел изключване на защитата на оправданите правни очаквания на бенефициера на помощите.

49. Само по тази причина и по мнение на Комисията и всички останали участници в производството публикацията в Интернет не може да замени редовната публикация.

30 — За подробности вж. точка 6 и сл. от настоящото заключение.

31 — Решение на Съда от 20 септември 1990 г. по дело Комисия/Германия (C-5/89, Recueil, стр. I-3437, точки 14 и 15), Решение от 24 февруари 1987 г. по дело Falck/Комисия (304/85, Recueil, стр. 871, точка 158), Решение от 7 март 2002 г. по дело Италия/Комисия (C-310/99, Recueil, стр. I-2289, точка 102), Решение от 1 април 2004 г. по дело Комисия/Италия (C-99/02, Recueil, стр. I-3353, точка 19) и Решение от 29 април 2004 г. по дело Италия/Комисия (C-372/97, Recueil, стр. I-3679, точка 110).

50. Освен това Комисията споменава за „публикация“ на всички действащи регламенти на вторичното общностно право на хартиен носител от 30 април 2004 г. Тя била вписана в регистъра на Службата за официални публикации и огласена в нейните помещения.

51. Тази „публикация“ също не е редовна публикация. Поради липса на съответни указания, възприети в обичайните средства за огласяване, т.е. в *Официален вестник*, никой не е трябвало да очаква, че съществува такава „публикация“. От начина на огласяване не може да се очаква това издание изобщо да достигне до обществеността.

52. Ето защо следва, че Общността не е огласила в редовна публикация на чешки език член 199, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 преди публикуването му в Специалното издание на *Официален вестник на Европейския съюз* на чешки език.

3. По значението на националните публикации

53. В преюдициалното запитване се споменават обаче и други форми на огласяване на въпросната правна уредба на чешки език, а именно публикация на чешкото министерство на финансите в Интернет и предоставяне на съответните нормативни текстове от митническите органи. Ето защо възниква въпросът дали по този начин в Чешката република съгласно националното право може да се извърши редовна публикация на правни текстове на Общността.

54. Признаването за редовна на национална публикация на общностна правна уредба, в частност на регламенти с непосредствено действие, би могло да създаде недоразумения. Не бива да възниква неправилното впечатление, че тези общностни разпоредби трябва да се транспонират в националния правов ред [32]. По-скоро непосредственото действие на един общностен регламент не предполага мерки за неговото рецепиране в националното законодателство [33], и по-специално не предполага огласяване от страна на държавите-членки.

55. Съдът приема също, че при определени обстоятелства позоваванията на дадена общностноправна уредба с непосредствено действие могат да бъдат полезни [34]. Дори повторението на определени точки от даден общностен регламент

32 — Вж. Решение от 7 февруари 1973 г. по дело Комисия/Италия (39/72, Recueil, стр. 101, точка 17), Решение от 28 март 1985 г. по дело Комисия/Италия (272/83, Recueil, стр. 1057, точка 26) и Решение от 24 юни 2004 г. по дело Handlbauer (C-278/02, Recueil, стр. I-6171, точка 25).

33 — Решение от 10 октомври 1973 г. по дело Variola (34/73, Recueil, стр. 981, точка 10) и Решение от 2 февруари 1977 г. по дело Amsterdam Bulb (50/76, Recueil, стр. 137, точка 4).

34 — Решение от 7 ноември 1972 по дело Cobelex (20/72, Recueil, стр. 1055, точка 20).

може да бъде в интерес на вътрешната взаимовръзка между разпоредбите за прилагане и тяхната разбираемост за адресатите [35].

56. Подобно би било положението при национално огласяване, доколкото липсва редовно общностно огласяване на съответния официален език. То по-скоро би подкрепило, а не би застрашило непосредственото действие на регламентите.

57. Че това е възможно, е видно от решението на Съда по защитеното означение за произход „Grana Padano“. Съдът дава възможност на националната юрисдикция да противопостави на икономическите оператори въпросната правна уредба, когато тя е била редовно огласена в рамките на предишна национална правна уредба [36].

58. Дали споменатите форми на огласяване могат да произведат такова действие, е на първо място въпрос от областта на чешкото право, който препращащата юрисдикция трябва да прцени. Общностноправни измерения произтичат преди всичко от принципа на еквивалентност или равностойност и от принципа на ефективност [37]. Според принципа на равностойност дадено субсидиарно национално огласяване на общностна правна уредба трябва да гарантира правна сигурност най-малкото в същата степен, в която я гарантира огласяването на национална правна уредба в съответната държава-членка. Същевременно би било несъвместимо с принципа на ефективност, ако националната публикация на общностна правна уредба гарантира по-малка правна сигурност, отколкото публикацията в *Официален вестник на Европейския съюз*.

4. По общата приложимост на acquis communautaire преди редовна публикация

59. При липса на редовно огласяване на общностно равнище възниква и въпросът дали в настоящия случай би било оправдано изключение от принципа, че на субекта на частното право може да се противопоставя само правна уредба, която е редовно огласена на неговия език.

60. Принципът на правна сигурност забранява най-общо за начало на „срока на действие“ (по-добре: „приложимостта във времето“) на общностен правен акт да

35 — Решение от 28 март 1985 г., посочено в бележка под линия 32 (точка 27).

36 — Решение по дело Ravil, посочено в бележка под линия 21 (точка 103).

37 — Вж. например Решение от 7 януари 2004 г. по дело Wells (C-201/02, Recueil, стр. I-723, точка 67), Решение от 26 октомври 2006 г. по дело Mostaza Claro (C-168/05, Recueil, стр. I-10421, точка 24), Решение от 13 март 2007 г. по дело Unibet (C-432/05, Сборник, стр. I-2271, точка 43) и Решение от 7 юни 2007 г. по дело van der Weerd и др. (C-222/05, Сборник, стр. I-4233, точка 28).

се избира момент във времето преди неговото публикуване. По изключение може да се приеме друго, първо, ако целта го изисква и второ, ако в подобаваща степен е взето предвид оправданото доверие на заинтересованите лица [38].

61. Подобно изключение би могло да намери израз в посоченото по-горе съобщение до читателите [39], в което най-малкото в текста на определени езици се посочва, че публикацията в Интернет действал временно като публикация по смисъла на член 58 от Акта относно условията за присъединяване. Целта на изключението била разпоредбите на acquis communautaire да се направят приложими в новите държави-членки още преди редовното им огласяване. Доверието на заинтересованите лица се гарантирало чрез публикацията на текстовете в Интернет.

62. На това следва да се противопостави, че дадено съобщение само по себе си, което в достъпната му днес редакция не дава възможност да се установи дори неговият автор, не може да въведе изключение от норма с общо действие, каквато се съдържа в член 2 и член 58 от Акта относно условията за присъединяване. Дори само по тази причина подобно изключение не е възможно.

63. В настоящия случай нямаше да са налице обаче и условията на едно направено от законодателя изключение от забраната за обратно действие.

64. Със сигурност редовното огласяване на цялото acquis communautaire на девет нови официални езика представлява особено предизвикателство. Затова интересът да се гарантира в това положение полезното действие на общностното право може да оправдае смекчаване на изискванията по отношение на формата на огласяване [40].

65. Противно на доводите на Естония и на Комисията, публикуването в Интернет, така както действително е извършено, не гарантира оправданите правни очаквания на заинтересованите лица. Тази форма на публикуване разкрива пред даден икономически оператор, който си служи с модерни средства за комуникация, в чисто практически план точно толкова добри или дори по-добри възможности да се запознае със съответната правна уредба, каквито разкрива и публикация в *Официален вестник*. Има обаче редица недостатъци, които в настоящия случай възпрепятстват признаването на тази публикация за надеждна.

38 — Решение по дело Racke, посочено в бележка под линия 20 (точка 20), Решение от 11 юли 1991 г. по дело Crispoltoni (C-368/89, Recueil, стр. I-3695, точка 17), Решение от по дело Gemeente Leusden и Holin Groep (C-487/01 и C-7/02, Recueil, стр. I-5337, точка 59), както и Решение от 26 април 2005 г. по дело Goed Wonen (C-376/02, Recueil, стр. I-3445, точка 33).

39 — Вж. точка 6 и сл.от настоящото заключение.

40 — Публикацията в Специално издание на *Официален вестник* е възможно дори да не притежава същото качество като публикацията в текущото издание на *Официален вестник*. Така например от Специалното издание не е видно кога е публикуван съответният том, т.е. кога той действително е бил на разположение.

66. Публикация в Интернет може да гарантира степен на надеждност, сравнима с тази на публикацията на хартиен носител, само когато чрез допълнителни мерки се осигури трайността и автентичността на публикацията [41]. Трябва да е възможно в първоначалната публикация — подобно на тази на хартиен носител — да може да се правят справки и в бъдеще, за да се установи кои са публикуваните в действителност разпоредби. Затова последващите изменения трябва да бъдат публикувани отделно като *поправки*. Трябва да се изключи и намесата на неоправомощени лица, за да не се публикуват текстове с грешно съдържание като текстове със обвързващ характер.

67. Посоченото по-горе „съобщение за читателите“ илюстрира [42], че такива гаранции липсват при общото предлагане в EUR-Lex не само по отношение на предварителното публикуване на достиженията на общностното право на официалните езици на нови държави-членки. Съобщението е публикувано на всички официални езици в *Официален вестник*. Тези издания се предлагат в EUR-Lex под формата на PDF документи, чийто външен вид съответства на изданието на хартиен носител на *Официален вестник*. Поради това зрително възприемане би могло да се очаква, че тази публикация в Интернет е поне толкова надеждна, колкото и публикацията в самия *Официален вестник*.

68. Това впечатление за надеждност обаче заблуждава. Днес не е видно кой е авторът на това съобщение, докато на 25 юни 2007 г., поне в изданието на *Официален вестник* на чешки език в Интернет, този документ е бил означен като Съобщение на Комисията. Тогава там се е съдържало и днес липсващото изречение, че публикацията в Интернет има действие на публикация по смисъла на член 58 от Акта относно условията за присъединяване. Липсват указания за изменение на документа. Откриването на изменението в текста на чешки език се дължи на чиста случайност. Възможността да е засегната публикацията в Интернет и на други езици може да се предполага само въз основа на една статия [43]. При тези условия публикацията в Интернет не представлява достатъчно надежден източник.

69. Освен това следва да се посочат практическите проблеми по отношение на достъпа до огласените в Интернет достижения на общностното право на новите официални езици. Посоченият адрес в Интернет [44] води до страница на английски език, където може да се избере следващ линк „Czech“. Появяващата се след това страница показва първото ниво на систематичния списък на общностни правни актове на английски език, от където се стига до всички нива на списъка в отделните директории, които също са само на

41 — Вж. Bobek, цит. съч. (стр. 12).

42 — Вж. точка 6 и сл. от настоящото заключение.

43 — Вж. цитираната в бележка под линия 5 статия на Bobek.

44 — http://europa.eu.int/eur-lex/fr/accession.html — страница, посетена на 25 юни 2007 г. Изглежда, че междувременно страницата вече не е достъпна.

английски език. Едва оттам се достига до ниво на списъка, в което са посочени правни актове със заглавия на чешки език. Търсеният правен акт обаче може да се открие там само ако е избрана правилната поддиректория. Затова изглежда по-скоро невероятно даден чешки гражданин без познания по английски език да намери търсения от него правен акт в тази джунгла [45].

70. Ако обаче този гражданин има познания по английски език, той може да се запознае с посочената след това на немски език „важна правна забележка“, която е добавена към предварителната публикация на acquis communautaire, както и към всички останали страници в EUR-Lex:

„Не може да се гарантира, че публикуваните онлайн документи са точно копие на официално приетите текстове. Автентично е само законодателството на Европейския съюз, което е публикувано в печатното издание на *Официален вестник на Европейския съюз.*“ [46]

71. Затова посочената в „съобщение до читателите“ публикация в EUR-Lex не е била нито надеждна, нито пък е имала претенции за надеждност и освен това не е достъпна без познания по английски език. В тази ситуация не може да се очаква от заинтересованото лице да се ориентира в публикуваните там текстове.

72. Фактът, че много ползватели, дори почти всички, ползват EUR-Lex, за да се информират за общностното право, не опровергава този извод. Получаването на тази информация е винаги сигурно, поради факта че в спорни случаи заинтересованото лице може да използва хартиеното издание на *Официален вестник* като надежден източник на информация, за да провери съдържанието на EUR-Lex. При присъединяването такава възможност за новите езици липсва, преди съответният правен акт да бъде публикуван в Специалното издание на *Официален вестник*.

73. Не може да се приеме, че споменатата от Комисията публикация на хартия на всички действащи разпоредби на вторичното право от 30 април 2004 г. е в състояние да породи оправдани правни очаквания. Допустимо би било да си представим това съставено в Службата за официални публикации издание на хартиен носител да се признае за автентична документация, която да се ползва за сравнение с публикацията в Интернет и изданието на хартиен носител на *Официален вестник*. Това обаче би предполагало да се огласи пред обществеността, в частност пред ползвателите на публикацията в Интернет, съществуването на изданието на хартиен носител и неговата функция на надежден източник. В тази връзка не се посочва нищо.

45 — Тук следва да се посочи, че тези пречки за достъп до съпоставими публикации на достиженията на общностното право са отстранени за български и румънски език. Изглежда, че съответно съобщение за читателите липсва, но има съобщение на тези езици на страницата за достъп до EUR-Lex и са преведени рубриките за действащата общностна правна уредба.

46 — http://europa.eu/geninfo/legal_notices_de.htm#disclaimer.

74. Уместно е да се направи изводът, че изключение от изискването за редовно публикуване не е предвидено. Освен това действително използваните форми за публикуване на acquis communautaire преди публикуването на Специалното издание на *Официален вестник,* не биха отговаряли на изискванията за такова изключение.

5. По особените обстоятелства в конкретния случай

75. Правителствата на Естония и Полша, както и Комисията, смятат въпреки това за възможно противопоставянето на нередовно публикувана общностна правна уредба на граждани на Европейския съюз, когато те са познавали фактически тази правна уредба въз основа на особените обстоятелства в конкретния случай.

76. Наред с посочените досега форми на публикуване в Интернет те се позовават на първо място на това, че Skoma-Lux от известно време извършва внос на стоки по занятие. Затова трябвало да се приеме, че са му известни правните последици от присъединяването на Чешката република към Европейския съюз. Освен това трябвало да се провери дали Skoma-Lux е можело да се запознае с други — редовно огласени — езикови редакции на приложимата правна уредба. Във всички случаи всички икономически оператори осъзнавали разглежданото задължение за подаване на коректни митнически декларации.

77. Препращането към текстовете на други езици не е достатъчно убедително, доколкото вече е отхвърлено в Решение на Съда по дело Prosciutto di Parma и Решение по дело Grana Padano [47].

78. За разлика от това посоченият на последно място довод на Комисията би могъл да се обоснове косвено с тези две съдебни решения. В тях Съдът изрично подчертава, че закрилата, произтичаща от защитено означение за произход, обикновено не се простира върху процеси като нарязване на парчета, настъргване или опаковане на изделието [48]. Оттук може да се направи обратният извод, че общоприетите задължения, които икономическите оператори трябва да познават, могат да им бъдат противопоставяни по изключение и независимо от наличието на редовно огласяване.

79. Съществува обаче значителна разлика по отношение на двата горепосочени случая. По принцип данните за произход

47 — Вж. Решение по дело Consorzio del Prosciutto di Parma и Salumificio S. Rita (точка 95 и сл.), както и Решение по дело Ravil (точка 99 и сл.), посочени по-горе.

48 — Вж. Решение по дело Consorzio del Prosciutto di Parma и Salumificio S. Rita (точка 94), както и Решение по дело Ravil (точка 98), посочени по-горе.

безспорно са обект на действителна общностноправна защита. Единствено обхватът на тази защита е бил неясен, тъй като включването на тези процеси в нея не е било редовно публикувано. Ако се разбираше само по себе си, че тези процеси е трябвало да станат обект на защита, вероятно нямаше да има необходимост от тази публикация. В настоящия случай обаче липсва именно редовно огласяване на основно задължение.

80. Следва да се посочи, че член 199, параграф 1 от Регламент № 2545/93 съдържа изискване не само за точни данни, но и за автентичност на приложените документи и спазване на *всички* задължения във връзка с пропускането на стоки в съответния митнически режим. Не е очевидно един икономически оператор съзнателно да трябва да носи отговорност за автентичността на документите [49] и в случаите, в които не може да прецени дали тя е налице. Във всички случаи обаче без редовно огласяване изглежда изключено той да може да познава надеждно всички общностноправни задължения във връзка с пропускането на стоките в съответния митнически режим и в съответствие с това да поеме задължение.

81. На този фон позицията на Латвия, Швеция, Словакия и Чешката република е убедителна. Те отхвърлят проверка по конкретния случай, тъй като приложимостта на законовите разпоредби принципно не може да се поставя в зависимост от неуточнените обстоятелства на конкретния случай. По този начин прилагането на правото би било напълно непредвидимо. В частност за субекта на частното право няма да е видно кога биха могли да му бъдат противопоставени определени правни норми и кога не. Оттук следва, че вече няма да е гарантирана правна сигурност.

82. От друга страна и компетентните органи щяха да бъдат поставени пред една неизпълнима задача. Вместо, както е предвидено и съобразно възможностите им, да изработят ясна правна уредба, те би трябвало допълнително във всеки отделен случай да проверяват дали и доколко на съответния субект на частното право, предвид конкретните обстоятелства, могат да се противопоставят общностноправни норми, които още не са редовно публикувани на неговия официален език. Това допълнително натоварване придобива особено значение именно след присъединяването към Европейския съюз, тъй като поради новата за тях правна уредба компетентните органи на новата държава-членка в този момент са изправени пред големи предизвикателства [50].

83. Вероятно по друг начин трябва да се оценят фактическите обстоятелства, ако граждани на Европейския съюз се позоват на благоприятните за тях разпоредби и

49 — Вж. Решение от по дело Faroe Seafood и др. (C-153/94 и C-204/94, Recueil, стр. I-2465, точка 115) и Решение от 17 юли 1997 г. по дело Pascoal & Filhos (C-97/95, Recueil, стр. I-4209, точка 57).

50 — Това става видно от Решение по дело Oryzomyli Kavallas/Комисия (посочено в бележка под линия 8) във връзка с присъединяването на Гърция.

отхвърлят прилагането на неблагоприятните. В подкрепа на това следва да се посочи Решение на Съда по дело Stichting ROM-Projekten [51], постановено наскоро. В случая по това дело Съдът отказа да противопостави на един-единствен получател на финнасиране от Общността правни норми, които не са му били огласени, но обвързва това с условие за добросъвестност [52]. Става дума за условията за отпускане на финансиране, които са били съобщени само на съответната държава-членка, но не и на бенефициера. Този подход се прилага само в рамките на публично финансиране на малък брой проекти.

84. В настоящия случай не са налице основания за Skoma-Lux да се позове на благоприятни за него правни норми. По-скоро става дума за задължения, които възникват независимо от престациите от страна на държавата и в голям брой случаи.

85. Затова не са видни обстоятелства по конкретния случай, които биха позволили да се противопоставят на Skoma-Lux въпросните общностноправни разпоредби.

6. Междинно заключение

86. От член 2, втора част от изречението от Акта относно условията за присъединяване следва, че член 199, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 може да бъде противопоставян на гражданите на новите държави-членки съгласно член 58, второ изречение от Акта относно условията за присъединяване едва след като бъде редовно огласен на техния официален език.

V — За ограничаването на действието на решението

87. Правителствата на Латвия, Полша, Словакия и Чешката република правят искане съдебното решение да действа само за в бъдеще. С изключение на Словакия те обаче предлагат изключение от това искане за вече висящи дела.

88. В тази връзка следва да се напомни, че според постоянната съдебна практика тълкуването, което Съдът дава на норма от общностното право при упражняване на компетентността си по член 234 ЕО, уточнява и изяснява значението и приложното поле на тази норма, както тя трябва или е трябвало да се разбира и прилага от момента на нейното влизане в сила. Следователно така разтълкувана, нормата може и трябва да се прилага от съда дори към правоотношения, възникнали и установени преди решението по искането за тълкуване, ако освен това

51 — Посочено в бележка под линия 22.

52 — Посочено в бележка под линия 22, точка 31.

са налице условията, които позволяват пред компетентните юрисдикции да се отнесе спор по прилагането на посочената норма [53].

89. Затова за засегнатите лица съществува принципно възможността при оспорване на добросъвестно учредени в миналото правоотношения да се позовават на тълкуването, дадено от Съда на определена правна норма. Съдът може да ограничи тази възможност само по изключение въз основа на общия принцип за правна сигурност, заложен в общностното право. Подобно ограничаване е допустимо само когато са изпълнени два основни критерия, а именно за добросъвестност на засегнатите субекти и опасност от тежки нарушения [54].

90. Това е приел Съдът, когато е била налице опасност от тежки икономически последици, дължаща се в частност на големия брой правоотношения, учредени добросъвестно на основание на правна норма, приемана за действителна. Освен това действията на частноправните субекти и на националните органи в тези случаи не са били в съответствие с общностното право поради обективна и значителна несигурност по отношение на обхвата на общностните правни норми. За тази несигурност при определени обстоятелства са допринасяли именно действията на други държави-членки или на Комисията [55].

91. Латвия, Полша и Чешката република се позовават на потенциално тежки финансови последици от неограниченото прилагане на предложеното разрешение и на добросъвестността на засегнатите държави-членки.

92. Възможността за настъпване на тежки финансови последици е очевидна. За период от няколко месеца в повечето нови държави-членки на частноправните субекти не е могло да се противопоставят задължения, произтичащи непосредствено от общностното право. Доколкото съответните решения и действия могат да се оспорват по съдебен ред, засегнатите субекти могат да се позовават на това обстоятелство. Не бива да се изключва, че от това ще бъдат засегнати в по-голяма степен митнически вземания, митнически глоби или други публични вземания.

53 — Решение на Съда от 2 февруари 1988 г. по дело Blaizot (24/86, Recueil, стр. 379, точка 27), Решение от 15 декември 1995 г. по дело Bosman (C-415/93, Recueil, стр. I-4921, точка 141), Решение от 3 октомври 2002 г. по дело Barreira Pérez (C-347/00, Recueil, стр. I-8191, точка 44), Решение от по дело Linneweber и Akritidis (C-453/02 и C-462/02, Recueil, стр. I-1131, точка 41) и Решение от 10 януари 2006 г. по дело Skov и Bilka (C-402/03, Recueil, стр. I-199, точка 50).

54 — Вж. Решение на Съда от 28 септември 1994 г. по дело Vroege (C-57/93, Recueil, стр. I-4541, точка 21), Решение от 23 май 2000 г. по дело Buchner и др. (C-104/98, Recueil, стр. I-3625, точка 39), Решение от 12 октомври 2000 г. по дело Cooke (C-372/98, Recueil, стр. I-8683, точка 42), Решение по дело Linneweber и Akritidis (посочено в бележка под линия 53, точка 42) и Решение по дело Skov и Bilka (посочено в бележка под линия 53, точка 51).

55 — Решение на Съда от 13 февруари 1996 г. по дело Bautiaa и Société française maritime (C-197/94 и C-252/94, Recueil, стр. I-505, точка 48) при позоваване на Решение от 16 юли 1992 г. по дело Legros и др. (C-163/90, Recueil, стр. I-4625, точка 30 и сл.).

93. Кой би следвало да отговаря за тези последици и кой би следвало да ги понесе — Общността или новите държави-членки, Съдът не е длъжен да изяснява в рамките на настоящото производство. Ако този проблем трябва да се изследва в бъдеще, със сигурност би следвало да се вземе предвид, че както посочват няколко държави-членки, участници в производството, членове 2 и 58 от Акта относно условията за присъединяване поставят новите държави-членки в тежко положение. За тях acquis communautaire има обвързващо действие и по тази причина те трябва да го прилагат. От друга страна, те могат да противопоставят достиженията на общностното право на своите граждани само след редовното им публикуване. Публикуването обаче е задача на Общността. От това следва, че на пръв поглед отговорността се носи от Общността [56].

94. Отново според постоянната съдебна практика финансовите последици, които може да произтекат за държава-членка от постановено решение по преюдициално запитване, сами по себе си не оправдават ограничаването на действието на това решение във времето [57]. Същото трябва да е валидно, доколкото финансовите последици са за сметка на Общността.

95. Освен това е спорен въпросът дали в настоящия случай може да се приеме добросъвестност от страна на засегнатите от тези последици, т.е. на държавите-членки и на Общността. Комисията и участващите в производството държави-членки посочват единодушно и основателно на базата на съществуващата съдебна практика, че общностноправни задължения, произтичащи от acquis communautaire, могат по принцип да бъдат противопоставяни на частноправните субекти в новите държави-членки едва след като съответните норми са били публикувани в Специалното издание на *Официален вестник*.

96. Разлики съществуват само дотолкова, доколкото отчасти — особено настоятелно от правителствата на Естония и Полша — се поддържа схващането, че поради публикуването в Интернет и според обстоятелствата в конкретния случай на гражданите все пак могат да се противопоставят определени задължения. В изключителни случаи обаче подобно прилагане не може да обоснове добросъвестност по отношение на приложимостта та съдържащите задължения разпоредби, преди да е публикувано Специалното издание на *Официален вестник*.

97. В настоящото производство не е посочено нищо, което би позволило да се приеме добросъвестност по отношение на своевременното публикуване на достиженията на общностното правото. Наистина следва да се признае, че публикуването в този случай представлява голямо предизвикателство, но още от самото начало е трябвало да се направят необходимите изводи. Те е можело да се изразяват в полагането на по-големи усилия за своевременно публикуване или предвиждане

56 — По отношение на небрежност от страна на държава-членка вж. Решение по дело Stichting ROM-Projekten (посочено в бележка под линия 22, точка 33).

57 — Решение на Съда от 20 септември 2001 г. по дело Grzelczyk (C-184/99, Recueil, стр. I-6193, точка 52), Решение от 15 март 2005 г. по дело Bidar (C-209/03, Recueil, стр. I-2119, точка 68) и Решение от 18 януари 2007 г. по дело Brzeziński (C-313/05, все още непубликувано в Сборника, точка 58).

на преходна разпоредба в Акта относно условията за присъединяване, например за надеждно публикуване в Интернет.

98. Затова Съдът не би трябвало да ограничи действието на решението в настоящия случай.

VI — Заключение

99. Поради изложените по-горе съображения предлагам на Съда да отговори по следния начин на отправените преюдициални въпроси:

„1) От член 2, втора част от изречението и от член 58, второ изречение от Акта относно условията за присъединяване към Европейския съюз на Чешката република, Република Естония, Република Кипър, Република Латвия, Република Литва, Република Унгария, Република Малта, Република Полша, Република Словения и Словашката република и промените в учредителните договори на ЕС следва, че член 199, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 може да бъде противопоставен на гражданите на новите държави-членки при изложените в преюдициалното запитване обстоятелства едва след като е бил редовно публикуван на официалния език на съответната държава-членка.

2) Липсващата редовна публикация на правна норма на определени официални езици не поставя под въпрос нейната действителност. Затова сама по себе си тя не произвежда задължение за отправяне на преюдициално запитване от страна на съда, който е сезиран с делото.“